

CATALUNYA SOCIAL

APARTAT 273

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
BAIX ST. PERE, 1, 3 i 5 - BARCELONA

TELEFON 1114

La fortitud cristiana i els atemptats socials

No estranyin els lectors la persistència. No solament els davantals de nostra revista, totes les planes de CATALUNYA SOCIAL haurien d'estar dedicades cada setmana a la qüestió més terrible de totes les que devoren nostre poble, i encara en fariem poc. Ben cert és que aquest setmanari convindria que es desdoblés en quatre o cinc revistes especialitzades: una per a tractar dels atemptats socials i del problema sindicalista, altre per a combatre el joc, altre per a lluitar contra la immoralitat i ses indústries, altre contra la blasfèmia, etc. Però, Déu meul, per a multiplicar la revista caldria que ens multipliquéssim els redactors!

Retrèiem la setmana passada la lliçó del Gènesi, i la doctrina del dret natural cristià, per a condemnar la ombra d'excusa o pretexte amb que els verbs *parlats* i *escrits* dels pistolers volen tapar la culpa horrenda d'aquests i de les organitzacions que sobre la base dels atemptats estan fundades.

Però en realitat no cal anar a cercar en ses fonts primàries la damnació; tot-hom porta gravada al cor i a la ment la llei natural, que la llei divina formula i corrobora. La llei natural senyoreja la consciència dels homes, i basta amb que cadascú la escolti amb un cor nítid per a que aparegui a dins de cadascú, manifestant-se amb tota la majestat de son imperi, acompanyada de la cort de tots els sentiments rectes i nobles de l'home.

Bastaria que a cada fet d'aquests, quan hom veu caure mort assassinat un germà seu, es deixés governar per la consciència escandalitzada i pel cor sublevat, es deixés portar per l'horror instintiu a la sang vessada, per la indignació contra una iniquitat tant esgarrifosa, per la compassió fraternal envers la víctima i sos familiars. Bastaria amb que controlés i intervingués la explosió sentimental amb la rectitud severíssima de la Llei de Déu, i es trobaria així cadascú en actitud desperta i defensiva contra els atemptats i sos autors.

Certament, la Llei de Déu prohibeix d'una manera categòrica i reiterada, la venjança i les repressàlies. Però prohibeix també la col·laboració amb els homicides, i condemna amb rigor les complicitats directes o indirectes, gratuïtes o pagades, lliures o forçoses.

15 cèntims

Còmplice i col·laborador dels assassins és el testimoni que, veient-se amenaçat, es retracta de sa declaració acusatòria, i és causa de ço que és tant injuriós a la veritat i a la justícia com la condemna d'un innocent: l'absolució d'un culpable.

Còmplice i col·laborador dels assassins és el membre del Jurat que per amenaces, estant en sa consciència persuadit de que un acusat és culpable realment, no obstant li dona veredicte d'absolució. Tot-hom sap que de l'haver-se fet impunes els assassins mercès a la coacció sistemàtica damunt dels jurats i dels testimonis, vé que han pres peu i s'han desenrotllat els atemptats en una progressió tant esfereïdora.

I certament, tant jurats com testimonis presten jurament davant de l'imatge de la eterna Veritat, que és Jesucrist, qui en sa Creu significa i comanda per virtut del seu divinal exemple, que a la Veritat s'ha de sacrificar tot, inclús la pròp a persona.

Però, què és avui dia el jurament? Del manament que damna i maleix el fer lo en va i el perjuri, no s'en recòrden ni tant sols els jutges i magistrats que el demanen. Moltes vegades hem vist, en judicis orals de causes per atemptats, que el President de Sala apel·lava al *civisme* de testimonis i jurats. Jamai hem vist que fessin recordar el sagrat del jurament fet davant el Sant Crist.

El triomf dels atemptats socials és el triomf de la por. Però la por ve de la manca de fe. Qui té fe, perd la por. I el domini actual de la Star i de les organitzacions monstruoses que damunt la Star s'aguanten és el senyal i alhora la conseqüència de la pèdua general de la fe cristiana.

La por, és el sentiment de l'home que es troba abandonat a sí mateix i havent de fer front a enemics terribles. Però com que la fe dona a l'home un centre fora de sí mateix, centra l'home en Déu, qui té fe, es troba ajudat per Déu en totes les circumstàncies, i per això la fe és la fortitud de l'home.

L'home que té fe, no cedeix davant de les amenaces, i vet-aquí tot el secret de la solució del problema. L'home que té fe, sap conservar íntegra la seva actitud de justa condemna de les iniquitats, sense donar-se a ésser còmplice i col·laborador dels mateixos que les han comeses.

Quan els testimonis afrontin amb cor ferm les possibles conseqüències de mantenir fins a la fi una acusació personal, quan els jurats resisteixin a tota costa les amenaces i prefereixin sacrificar-se abans que faltar a la Justícia amb l'absolució d'un criminal, quan els treballadors més s'estimin una ferida al pit que dur a la butxaca el canít que signific el triomf dels pistolers damunt llur dignitat de persones lliures, llavors la obra dels atemptats, la obra d'iniquitat, s'enderrocarà per si sola.

Però aquesta fortitud és inútil que els homes la cerquin en si mateixos; no la trobaran en els movils seculars del civisme, del patriotisme, etc., i menys en els tòpics d'una dignitat merament zoològica com la dels qui no saben invocar altres motivacions que les de la fisiologia, i encara en sos capítols més criminals. La fortitud de la fe, és tota espiritual, i és, com la fe mateixa, *donum Dei*.

La millor oració per a les presents hores de sang, crec que seria la d'aquell Psalm 53, en el qual, com en tants altres, proclamava David quan segura l'assistència divina era a son costat.

Quoniam a'ieni insurrexerint adversum me, et fortes quæsierunt animam meam; et non proposuerunt Deum ante conspectum suum.

«Puix gent estranya s'és aixecada contra meu i enemics potents volen llevar-me l'esperit; sens pensar en el Senyor que em defensa» (1).

(1) Trad. de l'Eucologi (1915).

EL QUE PASSA

ESPANYA ENDINS

En Berenguer ha posat la proa a En Burguete i ha demostrat que totes les promeses d'aquest i tots els seus plans, no tenen cap eficàcia ni cap resultat. Entre els dos cabdills africans hi ha hagut com un conat de renyina, però hem tingut seny i no ha passat avant.

Ara s'està imp'antant allò del protectorat, mes el Raissuni encara no es dona per convençut, ni el Krim tampoc.

En quan a la redempció dels pobres presoners, sembla el conte de la *buena pipa*. Es l'episodi més deplorable de la campanya, després del d'Anual.

Però tot el que passa al Morroc, és, si fa o no fa, com això: Un complet desgovern amb una pluja contínua de milions i una desfeta d'homes i de prestigis...

Els que vénen d'allí tornen esgarriats del que allí passa. Un d'ells deia que la pau, per la que tota l'Espanya sospira, està a mans d'En Bergamin. Que tanqui la caixa del Tresor! Mentres hi hagi milions, hi haurà guerra...

L'intent de conjuminar una concentració conservadora *para ir tirando* ha fracassat sorollosament. En Maura ho ha desbaratat tot des de les columnes d'un d'ari norteny.

Ha tornat a blasmar dels partits històrics, i sols confia per a salvar la nació en un govern de gent capaç i honrada que vulgui governar de debò.

Tot el que diu En Maura d'aquests partits ho sap tothom. No són partits, sinó partidets... Per cada home que hi és de bona fe n'hi ha mil que sols van a la seva... Ara mateix el Ministre de Foment acaba de posar de manifest un de tantíssims negocis que constitueixen la trama econòmica d'aquests partits. Unes pesqueries arrendades per 70.000 pessetes anyals, mercès a aquesta bona obra del Ministre produiran en deu anys dotze milions de pessetes.

Aplaudim coralment aquest *rasgo* d'honradesa i de bona administració.

No tot han d'ésser censure.

Ni tot, tampoc, noves tristes.

Les festes del tercer centenari de la volta al món que va donar Elcano per primera vegada amb unes naus que ara ens semblen sols bones per anar a pescar sardines, han estat serioses, prenent-hi part les grans potències, i donant lloc a que es fes justícia a les virtuts de nostra raça, tan minses avui en dia!

En aquest recó d'Espanya aquestes virtuts tor-

nen a florir, i en altres regions la saba es remou; i la florida fóra completa si aquests partits ho permetessin.

El Tractat de Comerç amb Anglaterra gairebé arranjat, ha somogut al Principat d'Astúries i a tots els pobles interessats en la producció hullera, amenaçada de mort pels incomprendibles aventatges donats al carbó anglès sobre el carbó nacional en dit Tractat. L'actitud dels protestataris, és verament imponent. I com que la raó els sobra per tots cantons... Què farà el Govern?

Una de les altres coses falagueres que hem de constatar en aquesta crònica és l'avenç de l'esperit missional, tan acomodats a la virior de la nostra fe i a les tradicions més nobles de la nostra nació. El Congrés Missional que es reuneix a Pamplona en donarà una mostra palesa.

ESPANYA ENFORA

Els turcs ja són amos d'Esmirna.

Anglaterra ha sofert, tan com la mateixa Grècia, una forta sotragada. La dels grecs és de les que formen època i enfonsen per anys un poble, per fort que sigui.

Mes els turcs no obtindran de llur victòria els fruits que tal volta esperen. L'Entente acondicionarà les conseqüències per tal d'evitar la desfeta de la mateixa.

Anglaterra ja ha indicat que ella no es mourà de Constantinoble. Allí on posa la seva grapa d'acer, la Gran Bretanya, jamai la treu: Espanya, Xipre, Egipte...

Els Dardanels tampoc vol deixar-los, i cap allí van les seves quasi omnipotents esquadres.

França, vencedora d'Anglaterra per medi de les armes turques, tampoc en treurà cap profit de la victòria.

Però Anglaterra, si bé a Europa, al cap i a la fi, sortirà guanyant d'aquest afer perquè assegurarà el seu estatge en els llocs esmentats, no així en altres parts del seu dilatat imperi. Ella bé coneix la importància que en el món musulmà tindran les repercussions d'aquesta enfonsada dels seus protegits, els grecs, i també és fa càrrec que pel cantó de Rússia les conseqüències d'aquesta desfeta poden ésser molt greus. Els soviets han felicitat xardorosament als turcs pels seus triomfs.

A Atenes el pànic fa sortir de pollaguera a tots els polítics i el rei no sap a qui acudir per a salvar d'l terr' b'e naufragi la desballestada nau de l'Estat. En Venizelos, entre tant, es prepara per assaltar el poder.

Pobra Grècia!

El nou Estatut de Palestina és un cau de raons i de conflictes.

Anglaterra obra allí amb dos o tres jocs de cartes, com acostuma fer-ho. Mes la Santa Seu vetlla pels interessos catòlics i pels drets dels palestiniens, atropellats per anglesos i jueus.

El Japó ha començat l'evacuació de la Sibèria.

A Polònia el Cos de Correus ha imitat al d'Espanya declarant-se en vaga. Aqueixos *Cuerpos*!

El plebiscit de l'Alta Silèsia respecte a l'unió de la mateixa a Prússia ha estat declarada en favor dels alemanys: 514.000 vots en pro per 50.000 en contra.

La conferència del Dret Internacional del Plata, reunida a Montevideo, ha estat un èxit, però pràcticament no serà res. Avui no hi ha més dret que la força.

Ai dels caiguts!

I no ho diem pels caiguts d'Europa, que tan a Austria, com a Hongria, com a la mateixa Alemanya, respiren un xic.

Ja tindrem ocasió de parlar-ne.

Ara l'interès d'Europa s'ha desplaçat cap a Orient, on l'eterna i antonomàstica *Qüestió* torna a estar que crema.

J.

La Conferència d'Assegurances Socials i la realitat catalana

En el pròxim mes de novembre es reunirà a Barcelona una Conferència d'Assegurances socials. Sens dubte que la mateixa constituirà un esdeveniment; la vàlua de molts dels elements que hi pendran part, la història amb què compta en terres de Catalunya el segur de malaltia, sobretot; i la tasca portada a cap per la benemèrita "Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis" amb l'home que l'ha creada, l'ha feta i l'ha aixecada a categoria de potència econòmico-social, són fermança de que els treballs que en la Conferència es realitzin han de tenir una efectivitat ben aviat.

I convé molt que així sigui, ja que en matèria social s'ha divagat molt a Espanya, i potser ja és hora de que la nostra gent, i especialment les nostres classes obreres comencin a tocar els fruits d'aquesta infusió de justícia social en nostra vida econòmica.

I els que d'anys i anys venim treballant en aquest ordre de coses, ens hem pogut convèncer per experiència que, en l'ordre econòmic, l'institució del segur social en les seves múltiples formes (especialment en les cinc que constitueixen el tipus clàssic del mateix) és la única institució ferma, eficaç, i sintètica de moltes altres institucions; i que fins en l'ordre moral, és la del segur una de les institucions que amb més senzillesa i facilitat donen hàbits d'ordre i de regulació en tota cosa de la vida social.

Per això s'ens apareix com importantíssima la

Conferència d'Assegurances de Malaltia, Invalidesa i Maternitat.

Aquesta importància ve encara augmentada si es té en compte que a Barcelona, i a Catalunya sencera, existeix una tradició d'assegurances interessantíssima i qual valor d'actualitat és evident. El Comitè Executiu de la Conferència (Secció Catalana) ho recull en un manifest suau publicat, i diu que les de que va a tractar la Conferència són unes modalitats de l'assegurança social molt difoses especialment a Catalunya, mercès a l'esperit de solidaritat social i d'auxili mutu que de temps existeix en aquesta regió, les quals tenen llurs manifestacions exteriors en les nombroses agrupacions mútues de socors constituïdes per obrers i patrons informats en nobles i generosos sentiments d'equitat i justícia.

Qui no coneix aquesta bella florida, que ja de segles enrera ha produït en nostra terra tot aquest teixit de germandats, confraries, associacions de beneficència mútua, etc.? No hi ha lloc, no hi ha contrada de Catalunya on no s'en trobi alguna d'elles. De vegades, compten segles d'existència; i el bon sentit de realitat del nostre poble, el nostre esperit català de sana democràcia, les ha sapigut fer conviure amb tots els moments del poble i les ha anat adaptant a totes les necessitats i exigències del moment.

Constitueix, per tant, una forta temptació per a una entitat com l'Institut Nacional de Previsió el recollir tot aquest fruit del sentit social

JORDI SOREL

d'un poble, donar-li una certa unitat, adaptar-lo a les normes científiques que avui estableix l'actuariat de segurs, i generalitzar-lo mitjançant una legislació sàbia i prudent. I més quan totes les corrents de l'època, en matèria social, empenyen a seguir pels mateixos camins.

Un esperit de justícia que alena en els governants de tots els països és propulsor d'una sèrie de mesures que tendeixen a evitar l'excessiva distanciació de les classes socials, aguditzada durant aquests darrers temps, i entre elles es distingeixien aquelles que amparen l'obrer en la malaltia, la maternitat, la invalidesa i la vellesa. L'Estat espanyol ha implantat ja el retir per a la vellesa, i pretén ara legalitzar les restants assegurances socials, la necessitat de les quals és palesada pels esforços que isoladament han fet i segueixen fent en aquest sentit nombrosos patrons conscients de llur benèfic exemple, i molts milers d'obrers que, dins de la modèstia de llurs possibilitats i guiats per un sà criteri previsor, s'agrupen per a socorrer's mútuament, diu el document abans esmentat.

I a Catalunya el camí és fressat. Sols hi ha necessitat de que la Conferència sàpiga assimilar-lo i estendre'l. El contrari, equivaldria a una tasca pertorbadora i estroncadora d'aquest corrent espontani que tan gloriós és a Catalunya.

Però l'home qui en aquestes terres és ànima d'això, aquest home extraordinari (encara que dient-ho sapiguem que hem de ferir la seva modèstia) a qui el maneig de's milions no ha fet perdre el sentit social, ans al contrari, l'hi ha augmentat i augmenta cada nou d'a que passa, D. Francesc Moragas i Barret, és fermaça de que la Conferència treurà tot el sug de la realitat social de Catalunya, com ho demostra el fet de la crida a les mutualitats, montepius, associacions de tota classe d'aquest ram, i a tots els homes de les mateixes, per a que les conclusions de la Conferència puguin ésser en benefici d'aquestes antigues, belles i útils manifestacions de previsió popular, en canalitzar-les convenientment mitjançant una legislació adequada.

Aquí necessitem, en el ram de malaltia, tecnificar el segur; i estendre'l als rams d'invalidesa (en part ja aquí també conegut) i maternitat, a part del de la vellesa ja implantat. Però necessitem sobretot aprofitar lo ja existent i l'esperit social que ho informa i que ho ha fet néixer i créixer ben espontàniament.

I com la Conferència del mes de novembre va encaminada a això, no dubtem de l'èxit de la mateixa, en la pràctica, per a qual èxit fem vots ben fervorosos.

JOSEP M. GICH

Ha mort fa pocs dies a Boulogne-sur-Seine, prop de París, el més gran heressiarca social contemporani: el filòsof de la violència i del sindicalisme. El seu nom, la magnitud del qual anirà creixent com més passaran dies, serà col·locat entre els de Proudhon, son mestre, i Carles Marx de qui ell es sabia, i és en realitat, continuador doctrinal, per a venerar-lo els revolucionaris, per a blamar-lo els homes de cor recte.

Quan en 1912 uns amics em dei: aren la *Reflexions sur la violence*, com a obra que engendrava serioses meditacions, res en vàreig entendre. Però quan, en 1919, l'any apoteòsic de les vagues generals i de l'hegemonia del sindicat Unica vaig tornar a llegir-lo, ah!, allavors el vaig entendre prou, un cop revingut de la sacsejada que dona àdhuc al més preparat en contra, aquell llibre que forma, amb el *Què és la propietat* i amb *El Capital*, la incendiària trilogia de la revolució actual.

Avui dia, rellegint-lo, per quarta o quinta volta, gosariem a dir que veiem clar el Sorel, de la qual cosa no ens creuran pas els sorelians, que no deixen de ponderar a tall de valors misterioses la obscuritat, el farciment erudit, la manca de claretat, mètode i sistema de llur mestre, característiques que ell mateix regoneixia i àdhuc vindicava, i per les quals no serà mai ell un inspirador directe dels proletaris, però sí dels seus menadors.

Però vet'aquí que com més clar el veiem més difícil s'ens farà d'buixar-lo. Perquè, com tot heressiarca, duu ell a la boca trossos de veritats, que són veritats justes i oportunes i són les veritats del dia i les mateixes que prediquem aquí, però amalgamades amb un enfarfec ingent d'errors, de vanitats i d'ignoràncies. Fa això més llàstima en quan Georges Sorel no era pas un antireligiós fanàtic: al contrari, era un home tocant al catolicisme, fins a l'extrem que molts catòlics francesos, especialment els nacionalistes de l'*Action Française*, l'han festejat bé prou.

La construcció ideològica de Sorel és aproximadament aquesta: la societat està en decadència per la mollesa, la degradació i la covardia que arruïnen la civilització. Quin element pot tornar a la societat la perduda energia? La violència. Quina violència, i com actuarà? Tota vegada que són lluny les guerres èpiques (tot això s'havia escrit anys abans de 1914) sols la lluita de classes, la guerra social por galvanitzar la societat. Ara bé, la burgesia està embrutida

— diu ell —, el socialisme parlamentari és impotent i inepte per a excitar aquesta lluita de classes, car no cerca sinó col·laborar amb l'Estat i fa obra reformista, és a dir, pacifista social.

Manera d'aprofundir la divisió de classes i de fer-les topar l'una contra l'altre: és la funció del sindicalisme. El sindicalisme és l'instrument de la guerra social, de l'antagonisme de classes, que portarà a la societat el vigor i la glòria de les guerres històriques. De quina faiso exercirà aquesta lluita? Amb las vagues, i sobretot movent-se baix l'accó màgica del "mite de la vaga general." Mite, segons Sorel, és una construcció arbitrària de la ment, que comunica impuls irresistible a l'empenta de cada individu i de la col·lectivitat. La vaga i especialment la vaga general, són les formes típiques de la violència proletària, que segons diu Sorel, ha de salvar el món degenerat. I si la burgesia es defensa, millor. Sorel vol que el capitalisme lluiti i es resisteixi, surti de l'ensopiment *humanista*. Alaba ell els països i les èpoques on els burgesos lynchen els malfactors (p. 270 i 271 op. cit.), on la *vendetta* i la venjança privada fan l'ofici de justícia pública. Com més brutal sigui la topada, més bé la societat recobrarà la salut. La violència obrera serà l'epopeia del món actual, comparable a les epopeies de la Grècia.

Com es veu, tot això porta molt lluny de la moral cristiana, i dels principis de justícia i d'humanitat. Sorel predica socialment la teoria de la guerra per la guerra, i ha sigut comparada molt exactament aquesta doctrina amb l'odiosa del militarisme pangermanista de Von Bernhardi (Landau Aldanov: *Lenine*, p. 104) (1) No el preocupa altre valor que l'heroisme, i això descobreix la seva posició central de d'èltant, de contemplador estètic de l'espectacle bel·licós, mantingut ell persona'ment apart de la baralla. Tant és així que no para mai de fer remarcar el valor *històric* d'aquella actitud violenta del proletariat, de recordar que ell "considera totes les coses des del punt de vista històric". És a dir, que la seva actitud és la d'un interès artístic, desvinculat de la justícia i de l'amor fraternal pels contendents.

Tant cert és el sentit d'aquest judici que, a dos amics d'ell i deixebles (catòlics ambdós) s'els escapa comparar-lo, l'un (G. Valois, a *D'un siècle à l'autre*, p. 136), al naturalista J. H. Fabre apassionat per les lluites i amors dels insectes que estudiava, l'altre (René Johannet, a *Itinéraires d'intellectuels*, p. 215) a "un aficionado" (en castellà en el text) que ben sentat a una "de lantera de gradas" encoratgés amb ses exclamacions "a toros i a toreros", amb l'esperança d'un

bell embat i d'una gran victòria. Pocs compliments i de dret al cor."

Com he dit, no sols la violència sindical l'engresca: també l'ofensiva dels burgesos. Si accepta les formes primàries de la llei de Lynch i la "vendetta", no cal dir que entren de ple dins les reaccions sorelianes el lock-out, el sometent, el fascisme italià i el sindicat lliure. Aquest últim especialment. Sembla encoratjar ell la lluita entre obrers, des del moment que recorda amb goig les rivalitats, àdhuc sagnants i fraticides del vell Companyonatge francès, precursor legítim del pistolisme barceloní.

Els títols dels principals capítols del seu llibre mestre són un significatiu programa: *Lluita de classes i violència. La decadència burgesa i la violència. Els prejudicis contra la violència. La moralitat de la violència. La moral dels productors* (contra la moral "burgesa"). *Apologia de la violència*. Vet'aquí un text ben típic.

"El perill que amenaça l'esdevenidor del món pot evitar-se si el proletariat s'agafa amb obstinació a les idees revolucionàries, de manera que realitzi, tant com sigui possible, la concepció de Marx. Tot pot ésser salvat si per la violència, pervé a reconsolidar la divisió de classes i a retornar a la burgesia quelcom de sa energia. La violència proletària, exercida com una manifestació pura i simple del sentiment de lluita de classes, apareix així com una cosa molt bella i molt heroica, està al servei dels interessos primordials de la civilització; tal volta no és el mètode més apropiat per a obtenir avantatges materials immediats, però pot salvar el món de la barbàrie." (Reflexions, p. 130) (2).

Cínica paradoxa, perillosa aventura, això de la violència per salvar de la barbàrie. Cert, que en molts llocs sembla Sorel predicar una violència especial, sense sang, amb noblesa, amb mesura..., una violència que no fos violència. Però ell mateix es carrega voluntariament amb la responsabilitat del contingut màxim del concepte quan declara, al final del llibre i en començant l'epíleg *Apologia de la violència*, afegit en 1922, que ja sap que els obrers donen a les paraules dels revolucionaris "el sentit exacte que tenen en el llenguatge sens entretenir-se a interpretacions simbòliques." Dit això, i confirmat pel context, cau damunt de Georges Sorel el pes de totes les aplicacions de la violència que es fan i es faran en nom del proletariat.

Impossible allargar més, mancant espai i temps. Acabem avui l'esment de que Sorel està imbuït de Renan, de qui és la marca de fàbrica del seu dilettantisme historicista: de Bergson, en la filosofia de l'intuïció del qual, ha cultivat Sorel la doctrina del socialisme i de la vaga com a in-

Dià 19 Agost. El corresposnal de Mà'aga escriu que ha desaparegut el caixer de l'Associació de Mestres, després d'haver fet efectiu un xec de 15,000 pessetes, suposant-se que el descobert remonta fins a unes 40,000 pessetes. S'ha sabut que aquest caixer és molt aficionat al joc, i que viu d'una manera irregular. Va sortir de Mà'aga, dient que s'en anava a Càdiç, però es suposa que

es dirigeix a Barcelona. El corresponsal protesta contra el llibertinatge que hi ha a Espanya en matèria de joc, com en cap altre país del món.

Dia 25 Agost. Una nova de Lorca (província de Múrcia). A la terrassa del cercle "L'Ideal", s'es desenrotllat un succés sagnant del qual ha estat víctima un subjecte anomenat Joan Guillem García. Sembla que aquest havia tingut una discussió violenta en la sala de joc de dit cercle, amb un tal Bartomeu Garcia, i que sortint ambdós a la terrassa, aquest escometé al primer, clavant-li una ganivetada al costat dret, que li atravesà un pulmó.

* * *

El benvolgut confrare *Diario de Gerona*, que des d'un principi s'ha posat al costat de la causa de la moral, pronunciant-se no sols contra el joc sinó també contra el pacte amb el joc i contra l'esmerç dit "benèfic i social" dels diners del delict, publica un bon article, en l'edició del 2 Setembre titulat *Temas veraniegos. Los sinsabores del juego*, signat V.

Es queixa de l'increment dels jocs prohibits a les residències d'estiu i balnearis, i del dany moral i material que s'està causant a la gent del país i als forasters; d'uns i d'altres molts n'hi ha que hi deixen tot quan porten. Es refereix principalment a un lloc d'estiueig situat a les Guílleries, on l'article sta ha tingut ocasió d'observar-ho personalment, i ell mateix té la paraula:

"En els pocs dies que romanguerem allí, presenciàrem varis casos d'estiuejants que havien de suspendre de sobte la temporada, privar-se de les salutíferes aigües que hi prenién, i entornar-s'en cap a casa amb les butxaques escurades.

"Un d'aquest casos ens commogué de debò. Es tractava d'un senyor d'edat, septuagenari, home de carrera i d'aspecte pacífic i respectable, amb el qual compartírem taula i sostre. El desventurat va començar a jugar i en pocs dies perdé tots els diners que portava; tal vegada el producte d'una anyada de treball professional, i va haver de marxar impensadament sols amb quatre duros a la butxaca, cap a l'altre extrem de Catalunya, on ell habita.

"Veritable llàstima ens va causar aquell pobre home, víctima d'una desordenada passió, que de tal manera perturbà el temps dedicat a descans i curació física, i rebaixant-se així davant dels qui eren amics seus i companys.

"Tots els seus plans quedaren frustra'ts en breus moments, i un bon dematí va veure's precisat a pendre prematurament l'auto que porta a la terrassa plana i calurosa.

"Amb quina ombrívola mirada, amb quin somris pessimista devia el pobre contemplar l'es-

plèndit, imponent quadre que s'ofereix al viatger mentres el vehicle descén vertiginosament les sinuositats de la carretera a l'hora que el sol que neix daura els cimalts del Montseny i esquinça els vèls de boira que s'estiragassen per les fondalades! Tota la Natura somriu a l'adveniment del nou dia, i el viatger en desgràcia, encalsonat en l'auto, plora de desesperació, s'amaga avergonyit en sa fugida, gairebé expulsat de la companyia dels qui es queden a la vila muntanyenca gaudint les delícies de l'estiuejar."

Es queixa llavors l'escriptor de "la tolerància excessiva d'un vici tan antisocial i demoledor" i acaba expressant son pessimisme sobre la inutilitat de les campanyes.

"I el més trist i descoratjador per al periodista, es que malgrat l'estar sempre tornant sobre el mateix, divulgant els drames i tragèdies del joc, no serà escoltat en les esferes on podria causar algun efecte. Amb alguns milers de duros de cotó cada mes (subratllo jo) les orelles queden tapades, i e's ulls tancats per a no res sentir ni res veure."

Unicament hi ha que — i sens dubte així mateix ho pensarà el qui signa V. —, la tasca del periodista recte és la de dir la veritat i afermar la rectitut, tant si escolten com si no escolten.

R.

♦♦

FULLS DE DIETARI

Tothom hauria de preguntar-se en anar al llit quantes llàgrimes ha fet vessar durant el dia.

* * *

La dignitat de la riquesa, és un do d'esperits selectes. Hi ha molts rics que mereixerien ésser pobres.

* * *

Si el Diví Mestre nasqué fill d'un treballador era descendent, en canvi, de règia estirp.

* * *

El comunisme el comparo a un bassal de llot. En el seu si solament hi poden conviure les cuques. I si alguna flor hi pot sortir, serà una flor de mort.

* * *

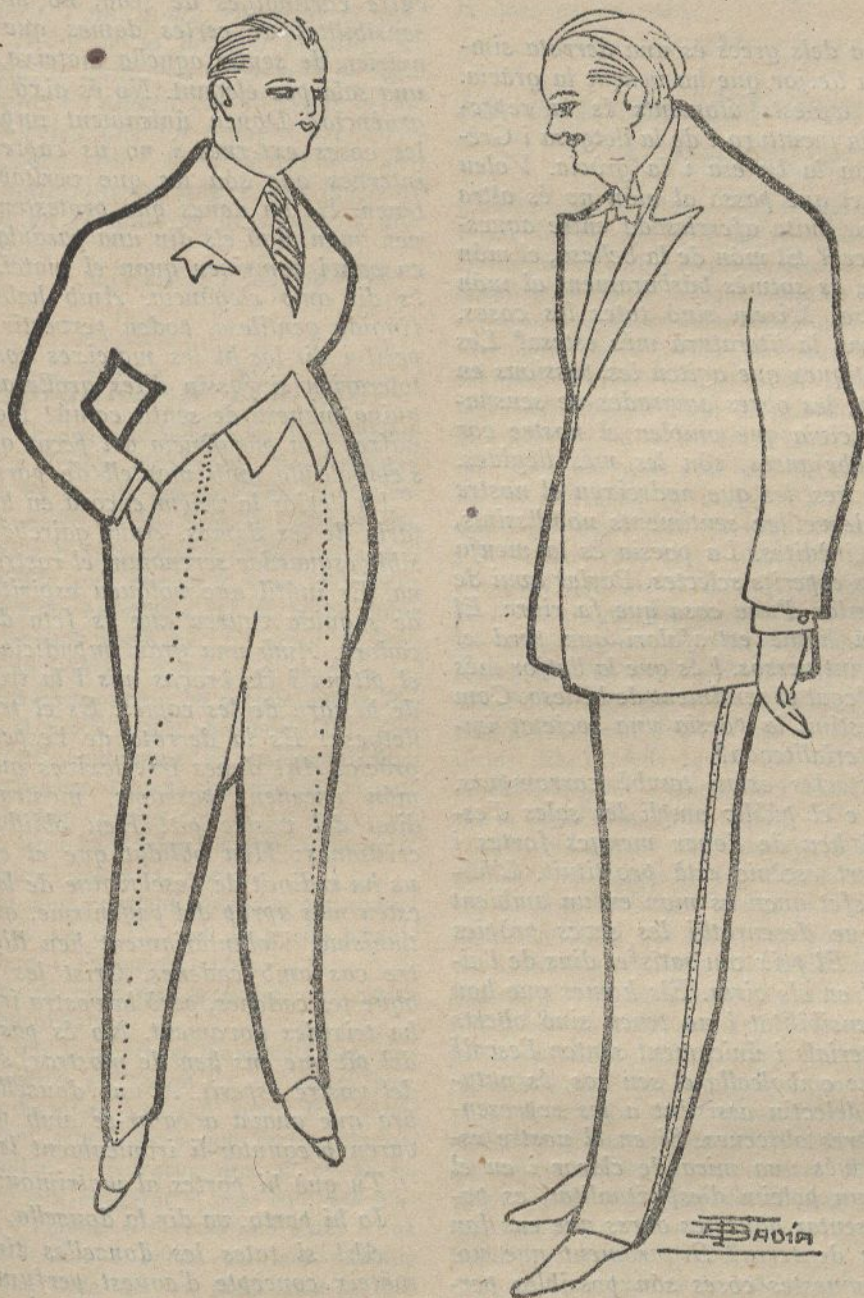
Homes, prediqueu menys als altres la caritat i comenceu a exercitar-la vosaltres.

* * *

La redempció dels obrers és una frase buida: ja és altra cosa la regeneració dels obrers.

JAUME CALAFELL

NOTA DE LA SETMANA

- Còm vols que marxi? Portes la cartera proveïda i t'assalten el tren.
- Tu no deus tenir por; «afortunadamente todos los coches asaltados eran de tercera».

COMENTARIS

La crisi de l'espiritualisme

La derrota dels grecs és una derrota simbòlica. És la lletjor que ha vençut la gràcia. Turquia en aquests moments és la representació de la incultura i de la lletgesa i Grècia representa la bellesa i la gràcia. Voleu dir que tot el que passa al món no és altra cosa que una lluita aferrissada entre aquestes dues forces? El món de la bellesa, el món de la gràcia, és sotmès bàrbarament al món de la lletgesa. Aïrem sinó totes les coses. Quina és avui la literatura més estesa? Les novelles eròtiques que agiten les passions en el nostre pit; les obres amarades de sensualitat i de lascívia que omplen el nostre cor d'impures cabejances, són les més llegides. Les obres pures, les que nodreixen el nostre intel·lecte i desvetllen sentiments nobilíssims, són gairebé inèdites. La poesia és la menja d'uns quants esperits selectes. Parlar avui de poesia és parlar d'una cosa que fa riure. El poeta és un home estrafalari que perd el temps escrivint versos. I és que la lletjor més afrosa ha ofegat el sentiment de bellesa. Com voleu que estimi la poesia una societat immoral i materialitzada?

Els espectacles estan també corromputs. Si veieu que el públic ompli les sales d'espectacles, li heu de donar menges fortes i picants. L'art escènic està prostituit. L'home viu satisfet quan es mou en un ambient favorable que desenrotlli les seves pròpies inclinacions. El peix viu satisfet dins de l'aigua i l'ocell en els aires. Els homes que han perdut la sensibilitat i no tenen sinó oberts els ulls materials i únicament senten l'escalf del fang que embolcalla el seu cos, és natural que es delectin assistint a les representacions d'obres obscenes. Si en el nostre esperit hi hagués una mica de claror i en el nostre cor un polcim d'espiritualitat, es podrien representar aquestes obres que ens fan voler arran de terra? Segurament que no. Ara totes aquestes coses són possibles perquè la bellesa és sotmesa a la lletjor. Aviat s'obriran les portes dels nostres teatres i en alguns d'ells s'hi representaran revistes immorals i llordes. Aquestes obres seran representades magníficament amb decorat ar-

tístic i vestuari sumptuós. El diable vestit de frac i amb guants blancs, no és tan repugnant. Les nostres dames no assistiran a un cabaret infecte, però moltes d'elles no sentiran cap repugnància d'assistir a un espectacle immoral si és ben presentat i la sala és confortable. Una artista que canti obscenitats entre cortinatges de seda, no molestarà la sensibilitat de certes dames que s'avorgyrien de sentir aquella mateixa artista en una sala poc elegant. No és això una incongruència? Doneu únicament importància a les coses externes i no us capteu de les internes que són les que veritablement en tenen. Hi ha dones que protesten i s'indignen quan algú els diu una paraula grollera i en canvi somriuen quan el mateix concepte és dit amb elegància. Amb habilitat, amb fingida gentilesa, poden pervertir el seu esperit i dir-los-hi les mateixes coses que no tolerarien si fossin dites grollerament. Ah! quina manera de sentir comú! No veuen les nafres i la purulència del pecat quan aquest s'embolcalla amb mantell de porpra.

La lletjor la veiem encara en la indumentària de les dames. Avui gairebé és impossible esguardar serenament el rostre d'una dona. És inútil que volguen espiritualitzar-la; de seguida veuen que és feta de carn pecadora. Amb una gran impudícia us mostra el pit nu i els braços nus i la transparència de la carn de les cames. És el triomf de la lletgesa! És la derrota de l'esperit i de la gràcia. Ah! dones irreflexives que aneu pel món encenent passions, mostrant la nuditat del vostre pit! Heu oblidat que sou cristianes: Heu oblidat que el cristianisme us ha redimit de l'esclavatge de la carn. Ara esteu més aprop del paganisme, que del cristianisme. Voluntàriament heu lligat el vostre cos amb cadenes. Crist les va trencar aquestes cadenes, però la vostra irreflexió les ha teixides novament. No és pas la nuditat del pit que ens heu de mostrar, sinó la llum del vostre esperit. A una donzella molt pobre que anava a carar-se amb un jove ric varen preguntar-li irònicament les amigues:

Tu què hi portes al matrimoni?

Jo hi porto, va dir la donzella, la castedat.

Ah! si totes les donzelles tinguessin el mateix concepte d'aquest perfum suauíssim que s'anomena castedat! Ah! si no fossin tan irreflexives no anirien quasi nues pels carrers!

Veieu com és veritat que en totes les coses s'hi veu el predomini de la lletjor? I és

que per estimar la bellesa hem de portar llum en el nostre esperit. Poseu davant l'objectiu d'una llanterna els colors més vius i llam-pants que si darrera no hi poseu un llum potent no els veureu reflexats damunt la tela. Si dintre no hi porteu llum, és inútil que esgarden la bellesa, car no podrà refle-xar-la l'esperit. Fem, doncs, triomfar la grà-cia i fem triomfar la bellesa, omplint la nostra ànima de llum. No veieu que la carn ens fa terrejar i l'esperit ens fa volar arran de cel? No veieu que un home sense espe-rit, es ben poca cosa? Desfem-nos dels lli-gams del materialisme, que és la lletjor i recollim-nos en el santuari de l'esperit, que és la gràcia.

J. CIVERA I SORMANI

La natalitat a França

Segons les estadístiques publicades darrerament, la natalitat a França disminueix d'una manera considerable. Es calcula que amb un any ha sofert una disminució de més de 80 mil naixements. Semblava que a França després de la guerra, s'hi anava a produir una exaltació espiritual, però desafortunadament no ha estat així. No hi ha dubte que França és una nació que ha donat al món homes de gran geni i d'una gran potència intel·lectual, però no ha tingut en compte que la Religió aixeca el nivell moral de l'home i li desvetlla sentiments nobilíssims. El matrimoni quan no és un manament, i no té per finalitat la perpetuació de la família cristiana, és un edifici que es construeix sense base falsa i una unió que no té un nexa espiritual que la faci forta.

L'home i la dona cristians s'uneixen per amor i no per caprici. La passió i el desig són passatgers i volubles i l'amor és etern.

Tots sabem els mals que la poligàmia origina als pobles musulmans.

Els pobles que tenen fama d'avençats han volgut donar facilitat als homes i a les dones, perquè puguin desfer-se del jou suau del matrimoni i no han sabut veure que ferien mortalment la família. A Noruega que és on hi ha un feminisme més exagerat el qual equipara gairebé la dona a l'home, el divorci està extès d'una manera considerable i àdhuc els més exaltats reconeixen que cada dia va accentuant-se més la decadència d'aquell poble.

Que no perdin el temps els nostres avençats fent esforços per introduir a casa nostra unes doctrines que la realitat ens demostra eloqüentment que porten a la decadència o a la ruïna.

La moral cristiana ens farà forts i ens farà grans. Que vegin els homes representatius de França en qu'un estat de decadència es troba la seva pàtria. No és predicant doctrines dissolvents i defensant la lascívia com aconseguiran aixecar el nivell moral del poble, sinó incorporant a la vida de família els principis immutables de la doctrina cristiana.

La derrota del comunisme a Finlàndia

Encara hi ha il·lusionats que creuen que el comunisme ha de convertir la terra en un paradís. Si els parlem de l'exemple de Rússia, us diran que aquell poble és el far que il·lumina la humanitat, i que totes les coses monstruoses que es contenen són invencions de la premsa burgesa. El poble creu fàcilment l'error i la mentida i no vol creure la veritat. D'heu-li que un sacerdot ha comès un acte heroïc i no ho voldrà creure, però si li d'heu que com un ogre s'ha menjat tres criatures i ha fet tota mena de malvestats us creurà a ulls clucs. Les coses més inversemblants s'obren camí i la veritat troba arreu obstacles. Què té, doncs, d'estrany que encara hi hagi il·lusionats que tinguin fe en el triomf del comunisme i esperin el seu adveniment com el d'un mesies redemptor? Afortunadament no tots els obrers tenen una bona ulls. En les eleccions celebrades darrerament a Finlàndia s'ha posat de manifest el fracàs del comunisme. Els cabdells comunistes varen fer a Finlàndia una gran propaganda i semblava que anaven a obtenir un gran triomf.

Però els obrers han vist que allà on els comunistes han imposat llur dictadura, han provocat un gran desordre i que el govern ha introduït moltes millores que no volen concedir al poble els bolxevistes russos. La majoria dels obrers filandesos són agrícoles, i els comunistes creien que predicant el repartiment de les terres podrien fàcilment ensibornar-los. Però afortunadament no ha estat així. Sobre 200 llocs els comunistes n'han obtingut 27. Ja veieu quina gran derrota. Ara el partit comunista de Finlàndia no podrà dir que representa les masses obreres. Els obrers han derrotat els seus homes. Si no haguessin fet eleccions hauria continuat l'equivoc. A l'enemic és millor presentar-li batalla.

Si no hi hagués tanta indiferència entre nosaltres i en els moments de perill sabessim lluitar heròicament, no existirien tantes ficcions. Hi ha gent que crida i gesticula, perquè nosaltres callem. Allà on les idees dissolvents troben una forta resistència, són fàcilment vençudes.

Els llibres nous

Preguem als autors i als editors que vulguin que donem compte de l'aparició de llurs llibres en aquesta secció, que ens en remetin un exemplar.

Explicacions de l'Evangeli al poble, per Josep Frassinetti, Prev. - volum I. - Traducció catalana de Mossèn Llorenç Riber, Prev. - Mestre en Gai Saber. - Foment de Pietat Catalana. - Carrer Duran i Bas, 11. - Barcelona - 1922.

La millor nota bibliogràfica, el pròleg: No hi trobareu qüestions estranyes i difícils, en aquest llibre, ni maneres altissonants; sinó aquell aire de fer, espontani, reposat i persuassiu ensems, d'un Pastor que parla a les ànimes intentant només el bé d'elles, desitjós solament d'il·luminar-les, de nodrir-les amb sants pensaments, de posar-les en guarda dels enganys del món, de confortar-les amb l'adquisició de la perfecció. I sempre trobareu en les seves planes trets de veritable eloqüència, quan li escau de parlar de l'amor de Déu o d'envestir contra els escàndols o d'infondre el temor saludable dels càstigs divins.

Les seves explicacions són generalment breus, potser massa breus i tot, emperò sempre molt sucoses. I trobem que això encara les fa més oportunes ayui dia en que els Pastors de les ànimes han de procurar ésser breus en les seves instruccions per a no donar pretext als menys devots de cansar-se d'escortar la paraula de Déu, i poder oferir als qui tenen poc temps ocasió d'aprofitar-s'en.

Sigui per la brevetat, sigui perquè l'autor no en deixà un igual nombre per a totes les Dominiques, al fer el llibre, s'ha estimat oportú posar en totes elles, so'a l'Evangeli del dia, les dues, tres o quatre explicacions que s'hi referixin, apartant-se de l'ús més comú de posar només una explicació per dominica, i això atinent a que sembla que aquest ordre ha de resultar més pràctic, perquè faci'ta al lector l'escoliment d'aquella que li semblarà més oportuna.

Es d'esperar que l'assidu treball posat en la convenient preparació del manuscrit i la diligència amorosa amb què s'ha feta la seva impressió, contribuiran a que aquesta obra sia molt

més plaent als lectors, als quals vivament la recomanem.

* * *

La Acción de la Comisión mixta del trabajo en el comercio de Barcelona, - Revindicaciones, Perspectivas, Orientaciones - Conferencia dada en catalán por Don Pablo Griera y Cruz, Vocal de dicha Comisión, en el "Centro Autonomista de Dependents d'l Comerç i de la Indústria" en 18 de abril de 1922. - Imprenta de Eugenio Subirana. - Puertaferri, 14 - Barcelona - 1922.

Aquest opuscle és, com resa la portada, la impressió castellana de la conferència donada en català pel senyor Griera sobre l'actuació de la Comissió mixta del treball en el comerç de Barcelona. Resulta paradoxic que aital conferència no s'hagi estampat en la llengua en què fou pronunciada, tant més, quan un dels temes tractats fou relatiu a l'orientació nacionalista del problema social, qüestió vitalíssima a juí del docte conferenciant per afectar a l'ànima i a nostre dret a la vida; car cada país, cada nacionalitat deu arranjar el seu problema social a la seva manera i d'acord amb les seves pròpies necessitats, conveniències i experiències.

Com a fullet divulgador de l'obra de la Comissió mixta del Treball, tan desconeguda, és altament interessant la seva lectura. L'orientació social excel·lent.

* * *

Compte rendu de la neuvième assemblée générale du Comité de l'Association Internationale pour la protection légale des travailleurs, tenue à Genève le 17 et 18 octobre, 1921, - Publié par le Bureau de l'Association Internationale pour la protection légale des travailleurs - Berger - Levrault, Editeurs - Nancy - Paris - Strasbourg, 1922.

Es un raport de l'Assemblea celebrada a Ginebra pel Comitè de l'Associació Internacional per la protecció legal de les masses obreres, quals activitats s'encaminen a crear a l'hora que una consciència colectiva d'humanisme, una solidaritat estreta entre tots els països en favor de les classes humils.

D'ací i d'allà

—Entre la gent de teatre s'ha ficat la marfuga sindicalista. Entre el Sindicat d'Actors, i la Societat d'Empressaris, i la d'Autors, hi ha un batibull de raons, disputes i cops de punys... hipotètics, que fa feredat.

Ara, per arreglar-ho, els autors dissidents constitueixen en un altra entitat... dissident.

"Eramos cuatro y parió la abuela."

Com això del teatre ha anat tan a menys, el públic ho pren a broma i s'en va al cine, on, ara per ara, no hi ha més que robatoris, assassinats, adulteris, prostitució i demés obres dolentes.

—Es queixa un col·lega que a Espanya els catòlics es preocupen poc de la qüestió escolar, que és la qüestió cabdal en les nacions contemporànies.

Té raó que li sobra.

Parla dels analfabets, i declara molt seriós que la generació anterior ens va deixar un llegat d'onze milions d'aquesta *classe social* (aquí a Espanya constitueix una classe social l'analfabetisme).

Donem-ho per cert. Mes ara preguntem, per què no gosem a fer altra cosa: Què es millor, un estol de 11.000.000 de persones que no sàpiguen llegir, o una legió de 11.000.000 de llegidors d'impressos dolents?

—A Nova York passen totes les coses grosses i divertides.

Mary Sladden i el seu espòs passejaven amb motocicleta, quan s'els ocorregué fer petar un cigarret. I dit i fet. Es paren, baixen a un bar, beuen i encenen un "pitillo" cada u.

Veure això el policia Killyon i cridar-los l'alto, fou cosa d'un moment. I veient que la Mary no es donava per entesa, va i li pren el cigarret de la boca. I aquí, dic allí, fou Troia. El crim va ésser denunciati a la *Delega*, i com la llei no disposa res respecte a les dones fumadores, és d'esperar que la "causa" arribi a les altes esferes on es meneguen les lleis.

No n'hi ha per menys!

—En Maura ha tornat a parlar. La Sibila ha tornat a dir lo de sempre, amb un castellà enrevessat que ningú no entén. És una amant de Calderón, Góngora i Quevedo quan estaven més conceptuosos i... elevats.

En Maura està molt pessimista, i diu dels partits històrics, tot quan mereixen i un poc... menys. Però la criada s'ha tornat responedora i li

ha perdut el respecte. *La Epoca* li torna les pèrres a quarto, encara que de la veritat històrica, a voltes se n'allunya.

No li faltava res més al ministeri Sánchez-Ber-gamin-Piniés-Montejo!

—Diuen els diaris (nosaltres no diem res), que al Marroc els milions d'Espanya van a tomballons. Tothom se fa ric en poc temps i... *ancha Castilla!*

A Lerraix s'ha descobert un desfalc d'un *millio i doscentes mil pessetes*.

Poca cosa, anem a dir, per que si els milions van a tomballons...

Algú ha insinuat la idea que es faci, com es fa ara a Cuba, una revisió de fortunes allí i... a Espanya.

"Es una idea que se las trae."

—Qui, a mitjans del segle passat podia pre-veure que l'ofici "d'arrenca queixals" arribaria a convertir-se en ciència amb un nom tan pom-pós com el d'Odontologia i congregaria als odontòlegs principals del món a Madrid per a fer un Congrés de tantes *campanilles*, com el que presidí el Rei i acaba de clausurar-se?

Aquí sí que podem repetir allò de que *les ciencias adelantan que es una barbaridad*.

—A Déu mercès, ja podem contemplar com es fa justícia als mateixos legisladors.

Tenim dos diputats empresonats.

La investidura, la cèlebre investidura de diputat que tants crims ha revestit d'inocència i ha fet quedar impunits, no els ha valgut per res.

El jutge ha cregut que les predicacions anti-militaristes constitueixen un crim, i ha ficat a la presó als criminals.

A Espanya?

Ca, barret!

A França, i els pressumptes autors es diuen Cachin i Vaillant-Couturier.

Com si diguéssim els dos asos del socialisme extremista francès.

—En Pestaña diuen que està molt agraït als serveis acuradissims, cordials, de les Germanes de la Caritat que el tenen a la seva cura.

Insultar a la religió, befar-la, combatre-la, i trobar al si de la mateixa, a l'hora crítica de la vida per a lluitar amb la mort i vencer-la, a les santes dones que es consagren als malalts deixant-ho tot: família, béns, amics, plaers... quina eloqüent lligó!

Noticiari

ESPANYA

—L'Escola d'Alts Estudis Comercials acaba de publicar el programa per al curs de 1922-1923, que s'inaugurarà el pròxim d'a 2 d'octubre.

En aquest programa es d'u que l'objectiu de l'Escola es donar al nostre jovent estudós els elements per a perfeccionar els ensenyaments comercials.

La direcció de l'Escola i tot el Claustre, desitjosos d'acomodar-se en el possible a les necessitats dels alumnes, conviden tots els qui tinguin la intenció de matricular-se a exposar per escrit les observacions que creguin pertinents, en la seguretat que seran tingudes en compte.

—Llyda i les comarques limítrofes afectades per la llagosta continuen amb braó la campanya contra aquesta terrible plaga. El Govern deuria fer un esforç per a que no manquin diners.

—La Confederació Patronal Espanyola ha fet pública una nota contestant a una altra publicada per l'Institut Nacional de Previsió, en la qual es contraresten les raons al·legades per aquest.

Creu la Confederació que l'Institut ha exclòs del beiradament i amb el propòsit d'evitar la intervenció de conegudes organitzacions en un dels temes més subjectius de la vida social, cercant l'ajuda d'uns organismes socials que no tenen res que veure amb la qüestió social, a entitats constituïdes per a tal objecte, i que poguessin donar la sensació de conèixer i resoldre un tan important problema com el retir obrer.

Altrament, ma grat la pruja descentralitzadora i de les suposades facilitats atorgades als elements patronals, no ha posat, l'Institut Nacional de Previsió, en pràctica cap mitjà per a rectificar la seva conducta absorbent i d'isolament a l'esguard de legítimes representacions dels elements patronals.

—La Universitat Industrial de Barcelona ha publicat el cartell anunci del curs de 1922-1923, que es força interessant i fa fer una gran idea dels molts i bons ensenyaments que es donen en aquest centre, un dels millors en sa classe.

Les sol·licituds de matrícula hauran d'ésser dirigides al senyor president del Patronat de l'Escola Industrial. La inscripció podrà fer-se tots els dies feiners d'aquest mes de setembre fins al 28 inclús a la Secretaria General.

—Queda oberta a l'Escola d'Art i Oficis i Belles Arts de Barcelona (Casa Llotja, pis segon) i a les seves sucursals, la matrícula ordinària del curs de 1922.

Els que per causa motivada no haguessin pogut matricular-se en el dit termini podran efectuar-ho, si així ho acrediten, mitjançant matrícula extraordinària i durant el mes d'octubre següent; transcorregut aquest termini, no s'admetrà matrícula oficial per a cap dels ensenyaments d'aquesta escola, llevat de nova convocatòria.

La matrícula és gratuïta, sigui el que sigui el nombre d'assignatures que aspirin a cursar els sol·licitants; no obstant, remetran els tîmbres mòbils que corresponguin al resguard de la matrícula.

—Les entitats professionals d'ensenyament: Unió de Professors Particulars del Districte Universitari de Barcelona, Defensa del Professorat Particular de Barcelona, Gremi de Professors Particulars de Catalunya i Col·legi de Mestres Titulars privats de Catalunya, han acordat, per a l'admissió d'alumnes en llurs establiments que l'antic sistema de quotes mensuals o trimestrals quedi substituït pel de matrícula anual.

ESTRANGER

—El tercer Congrés d'Educació Moral que ha tingut lloc a Ginebra, s'ha ressentit del seu caràcter eclèctic, incompatible amb tota obra seria, especialment amb aquesta de l'educació moral. Treballs notables (alguns), discursos plens de "ciència", bons desitjos; mes sense resultats pràctics...

—L'Associació de miners i les organitzacions sindicals d'Alemanya s'han pronunciat en contra l'augment d'hores del treball, extensió prevista en el projecte del senyor Hugo Stinnes, per a garantir el lliurament de les reparacions.

—Els ferroviaris francesos renunciaren a la jornada de vuit hores perquè perjudicava en més de 400 milions a les Empreses, dificultant la seva vida.

—S'ha inaugurat a Roma l'assemblea de la Joventut Catòlica italiana, amb Missa i Comunió general.

—Ha mort l'exministre francès Marcel Lémaitre, socialista d'acció, temporalment famós. Déu l'hagi perdonat.

—A Montevideo es fa una forta campanya contra els espectacles públics indecents, especialment pels que afecten als joves.

Obra de gran interès:

Los Tribunales para niños

EL TRIBUNAL PARA NIÑOS EN BARCELONA
Y SU ACTUACIÓN EN EL PRIMER SEMESTRE
DE FUNCIONAMIENTO

PER,

Ramon Albó i Martí

President de dit Tribunal

amb un pròleg de

Avelí Montero Rios i Villegas

Autor de la llei de Tribunals per a nens

PREU: 10 Pessetes

EL PRODUCTE ES DESTINA A INSTITUCIONS PROTECTORES DE LA INFANCIA

SERVEIS DE LA COMPANYIA TRASATLANTICA

Línia de Cuba Mèxic.—Servei mensual, sortint de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 i de Corunya el 21, per a Habana i Veracruz. Sortides de Veracruz el 16 i de Habana el 20 de cada mes per a Corunya, Gijón i Santander.

Línia de Buenos-Aires.—Servei mensual sortint de Barcelona el 4, de Màlaga el 5 i de Càdiz el 7, per a Santa Creu de Tenerife, Montevideo i Buenos-Aires; emprenent el viatge de tornada des de Buenos-Aires el dia 2 i de Montevideo el 3.

Línia de New-York, Cuba, Mèxic.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 25, de València el 26, de Màlaga el 28 i de Càdiz el 30, per a New York, Habana i Veracruz. Retorn de Veracruz el 27 i de Habana el 30 de cada mes, amb escala a New-York.

Línia de Venezuela Colombia.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 10, de València el 11, de Màlaga el 13 i de Càdiz el 15 de cada mes, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma, Puerto-Rico i Habana. Sortida de Colón el 12 per a Sabanilla, Curasao, Puerto-Cabello, La Guaira, Puerto-Rico, Canaries, Càdiz i Barcelona.

Línia de Fernando Póo.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 2, de València el 3, d'Alacant el 4 i de Càdiz el 7, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma i part de la costa occidental de Africa. Retorn de Fernando Póo el 2, fent les escales de Canaries i de la Península indicades en el viatge d'anada.

A més dels indicats serveis, la Companyia Trasatlàntica té establerts els especials dels ports del Mediterrani a New-York, dels ports del Canàl de New-York i la Línia de Barcelona a Filipines, les sortides de les quals no són fixes i s'anunciaran oportunament a cada viatge.

Aquests vapors admeten càrrega en les condicions més favorables i passatgers als quals la Companyia dona allotjament molt còmode i tracte esmerat, com té acreditat en son dilatat servei. Tots els vapors porten telegrafia sense fils.

304(05)(4671) Cat.

LEGIA

ETIQUETA DE
LEGIA LIQUIDA
CASAMITJANA
LEGIA LIQUIDA EXTRA
CASAMITJANA
S. CASAMITJANA MENSA
FABRICANTE

CONEJO

REHUSAR BOTELLAS MAL TAPADAS

Academia Cots

FUNDADA EN 1879

Calle Archs, n.º 7, pral. (Travesía de Plazas Sta. Ana y Nueva)

CENTRO DE ENSEÑANZA ESENCIAL-
MENTE PRÁCTICA, DE COMERCIO

Reforma de letra.—Ortografía.—Correspondencia comercial.—Documentación.—Prácticas de escritorio.—*Mecanografía*.—Cálculo mercantil y Teneduría de Libros por partida doble, aplicados a toda clase de empresas incluidas la *Banca y Bolsa*.—El Título de Tenedor de Libros, previos exámenes por peritos y profesores mercantiles.—*Clases especiales para señoritas*.—Practical of School Languages (Lenguas vivas) por profesores extranjeros y por métodos modernos puramente prácticos.—Taquigrafía.—Geografía comercial.—Lenguáfonos.

FRANQUEO CONCERTADO

Alfonso A. G.—Río Granados, 20; Barcelona